

§ 4.

Angående procesmåde, rettens sæde m. m. skal bestemmelserne i §§ 6, 8, 9, 11, 12, 13, 14, stk. 1, 15 og 16, 1. punktum, i loven om den faste voldgiftsret være gældende med de lempelser, som rettens formand måtte finde påkrævede.

§ 5.

Efter at have hørt parterne og indhentet de yderligere oplysninger, som retten måtte skønne nødvendige, afsiger den en begrundet kendelse vedrørende de for retten indbragte konfliktspørgsmål.

Kendelsen kan højst omfatte et tidsrum af 1 år fra kendelsens dato, men den løber videre, indtil den af en af parterne opsiges til ophør efter udløbet af det i kendelsen fastsatte tidsrum. Opsigelsen skal ske med 3 måneders varsel.

§ 6.

Voldgiftsrettens kendelse er endelig og har de samme virkninger som en mellem parterne indgået overenskomst, således at eventuelle overtrædelser af kendelsens bestemmelser efter en af parternes begæring vil være at behandle som brud på overenskomstforhold og således vil kunne indtænkes for den faste voldgiftsret til påkendelse og eventuel ikendelse af bod og erstatning.

§ 7.

Udgifterne ved voldgiftsretten bæres af staten. Statsministeren fastsætter de nærmere regler herom.

§ 8.

Denne lov træder i kraft straks.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovgivningen til modvirkning af arbejdskonflikter indledtes i 1910 med loven om den faste voldgiftsret og loven om udnævnelse af en forligsmand i arbejdsstridigheder. Med den faste voldgiftsret var der skabt en domstol til afgørelse af spørgsmål om brud på gældende overenskomster (*retskonflikter*), og med forligsmandsinstitutionen var der givet staten en ret til *mægling* mellem parterne, hvor uenighed om ny overenskomst truede med at føre til arbejdsstandsning (*interessekonflikter*).

Medens der altså med hensyn til *retskonflikter* var tilvejebragt et fast udarbejdet system, der byggede på retslige afgørelser af opståede stridigheder, var man med hensyn til *interessekonflikter* blevet stående ved en tilstand, hvor konflikten, hvis mæglingen mislykkedes, måtte bringes til afslutning gennem en arbejdskamp i form af strejke eller lockout.

I tiden fra 1910 til 1929 ramtes samfundet da også mange gange af store arbejdskampe.

Under det socialdemokratisk-radikale ministerium, der udnævntes i 1929, indtrådte der imidlertid på dette punkt en faktisk ændring i udviklingen, idet der i de følgende år gang på gang blev grebet ind af statsmagten overfor store arbejdskonflikter, enten ved at gældende overenskomster forlængedes ved lov (lov af 31. januar 1933), eller ved at forkastede mæglingsforslag ophøjedes til lov (lov af 9. april 1937, lov af 8. april 1938, lov af 10. marts 1939 og lov af 10.

maj 1939), eller ved at der gennemførtes love om konflikternes afgørelse ved en voldgiftskendelse, afsagt af en i anledning af den pågældende konflikt nedsat voldgiftsret (lov af 21. april 1934, lov af 29. marts 1936 og lov af 30. maj 1940). Under besættelsen indførtes endelig en egentlig voldgiftsinstitution (arbejds- og forligsnævnet) til afgørelse af alle forekommende interessekonflikter.

Den 1. november 1945 ophævedes arbejds- og forligsnævnet; men allerede det følgende år gennemførtes to love af 10. maj 1946 og 24. maj 1946, hvorefter arbejdskonflikter standsedes ved, at de af forligsmanden stillede forligsforslag ophøjedes til lov. Ved lov af 18. maj 1950 standsedes dernæst en konflikt mellem Landbrugets Arbejdsgiverforening og arbejdsmandsforbundet ved, at det stillede forligsforslag med enkelte af parterne tiltrådte ændringer ophøjedes til lov, og endelig standsedes ved lov af 20. april 1955 en konflikt mellem de samme organisationer, idet konflikten fandt sin afgørelse ved en voldgiftskendelse afsagt af en voldgiftsret, nedsat i henhold til nævnte lov.

I de sidste 26 år har tilstanden herhjemme altså været den, at statsmagten faktisk ikke har tilladt et frit forløb af arbejdskampe, der udsatte omfattende samfundsinteresser for fare.

Efter de forhandlinger, som har været ført om disse statens indgreb i arbejdskonflikterne, kan det fastslås, at alle politiske partier (måske med und-